

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoju mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłas
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Šmolerjez kniharišcežerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostac.

Invokavit.

Mat. 4, 1—11.

Sańdžemu přjedu šmy do najšwjeczisheho našeho zyrkwinskeho lěta, do póstneho čaša, jastupili. A kaž w Jerusalemskim templu wo přjedza w najšwjeczisim tón hnadny stol stejeshe, kiž bu kóžde lěto junu wot wysch-sheho měšnika s krowu woporneho jehnjecza pokrjepjeny, tak je přjedzišczo zylého póstneho čaša a čichu pjatť se šwójim šchizom na Golgatha. Nětko hišcze pschi durjach póstneho čaša stejimy a šo hotujemy, so bychmy nutrnje a dostojnje Šhrystuša na puczu jeho čerpjenja pschewo-dželi hač s hnadnemu stolej, s jeho bolosnemu šchizej. Přeni šhodženť jeho čerpjenja pak, to přenje wójmadlo žahleho rječasa, s kotrymž šu jeho wuwjasali, bē jeho špytowanje w puščinje.

Šak bu Šhrystuš w puščinje špytowany?

My hladamy 1. Na špytowaneho a špyto-warja, 2. Na špytowanje a 3. Na Šhrystušowe dobyče.

1. Špytowany a špytowať. Tehdy bu Šesuf wot Ducha do puščiny wjedženy, so by wot čerta špytowany był. Runje bē s Jordana wufšcženy wustupil, runje bēchu šo nad nim njebjeska wotewrile a šo s nich hłóš šlyšecž dał, hłóš jeho lubeho Wótza: To je tón šamy mój luby Šsyn, nad kotrymž ja spodo-banje mam! runje bē tón prawy Nowachowy hołb, Šswjaty Duch na njeho pschischoł, duž jeho tutón Duch, tuta wi-

domnje šjewjena Boža wola, do puščiny domjedže, so by tam wot čerta špytowany był. Čžeho dla pak dyrbeshe špytany byčž? Njeběshe dosčž, so ludži pschescžehanje a hanjenje nješeshe, njeběshe na tym dosčž, so kudy a niški njes Šraelom šhodžeshe? Njeběshe dosčž, so šo škóncžnje na šchizu pod bolosčemi wudyha? Čžeho dla hišcze tuto bēdženje se šlym njepschecželom? Šusnosčž špytowanja lohko rošymiš. Šchtóž čže jako mišionar s pohanam hičž, jich wot jich kniczomnych pschibohow wotwobrocžicž, jich s čžemneho doła jich pohanškich hrosnosčžow wuwjesčž a jich na šwětku horu šnutškwneho pokoja a Božeho špo-dobanja dowjesčž, tón dyrbi najpředy wschē te šylne šwja-ški šroswjasačž a rostorhačž, kiž jeho na dom a šwójbných, na šemški dobytk, na šemšku čžesčž a na mērne čžiche ži-wjenje wjasaju. To je to přenje. To pak je tež čžezže šnutškwne bēdženje šam se šobu, se šwójim šlabym, hrěšnym čželom, s domjazymy a wschelatimy druhimi mozami, haj s čžertom šamym. A něchtóžkuli w tutym špytowanju wjasnje a ženje s pohanam njepschindže. Še pak šchtó tu dobył, potom do kóžde šupi a šo na mišionške polo pschewjese a tam džěla, so by, hdyž jeho tam předy abo pošdžišcho njepschecželski šchip abo šhorosčže jēd abo naturška móž do rowa štorčži, s najmjeišcha někotrych ša šobu še Šhrystušej a do jeho šboža ščajnył. Šak mējeshe tež našch šenjes, dokelž bē čžlowjek, kaž my wschitzy, jeno bies hrěcha, najpředy we šwójim špytowanju wschē šwjaški rostorhačž, kiž čžychu jeho na kubla, čžesčž a móž tuteho šwěta šwjasacž, so by potom jako prawy šwobodny

ryczer na horu Golgatha do teho czežkeho bédženja stupicž mohł, w kotrymž chzynsche zply šwět i czertoweje mozy wumóz a šwojemu Wótzej psched nohi položicž.

W tutym šwojim spytowanju pať srašy se spytowarjom hromadu. Š wotfal bē tón? Šchtó wón je? To je šly njepscheczěl, tutón w spoczatku wot Boha wotpadnjenny jandžel. Š woczomaj jeho njewidžimny; pschetož wón šo psched nami khowa, runjež je nam pschezo blifko. Kaž šo we wójnje straschny njepscheczěl psched wojakom khowa, a je jemu tola blifko a na njeho lafa a je jemu runje teho dla tajki straschny, runje tať šo tež šly njepscheczěl psched nami khowa, šo jeho i woczomaj njewidžimny, a je wschudzom kolowokolo naš, a i kóždeho sboža a njesboža, i kóždeho njepraweho towašcha a wješela kaž smijiza na naš lafa a je nam teho dla tať straschny. A kaž njepscheczěl we wójnje dže, niz na wojakomu móščen abo draštu, — to cžinja padušchi a rubježnizy — ale na jeho žiwjenje, tať dže tež šly njepscheczěl na našche žiwjenje, na šbóžnosć našcheje dusche. Tutón njepscheczěl stupi tehdy ke Ahrystuše, pať do cžlowjeka šdrasčenny, kaž nēkotsi mēnja, pať, kaž drusy praja, w šnutškownym šjewjenju. Šchtó pať wón chzynsche? D wón bē šebi nēšchtó wulke pschedewšak. Ahrystuš bē tola na to do šwēta pschischol, šo by t šebi šwołak wschēch ludži a jich potom jako krašny dobyczer do njebjesteje domišny domjedł. Šizom cži přeni dobyczi ša nim stupachu, jeho starschej, cži paštyrjo a drusy, hižom bēchu cži přeni pohanjō, cži mudri i rašcheho kraja, šo ša nim podali. A wschitzny druhy, wot škhadženja šlónza hačž do šakhadženja, dyrbjachu hišcže t njemu pschicž, šo by jene štadło było a jedyn paštyr. Duž šbēhny šo šly duch, šo by wódžerja powalik a wschēch ša nim stupazych do šwojeje hele domjedł. To bē jeho wotpohlad, wopravdžite helške pschedewšacže. Šdy budžišche šo jemu to radžilo — to wschak šo radžicž njemōže —, ale hdy budžišche šo tole tola radžilo, potom budžišche, wy jandželjo, podarmo špēwali: Wam je šo dženka Šbóžnik narodžik, potom budžišche, wy paštyrjo, podarmo do Bethlehema khwatali, potom budžišche ty, šesčēdžiwjenny Simeonje, šo šjebať se šwojim rjanym wječornym špēwom: Nētko puščcžišch šwojeho wotrocžka i mērom po šwojim šlowje, potom bychu nam njebjēša šamknjene byle na pschezo a ša naš wschēch budžišche lēpje było, šo budžichmy šo ženje njenarodžili. To chzynsche spytowar.

Kať je šebi nētko šwoju wēž šawjedł?

2. Spytowanje.

A jako wón 40 dnjom a 40 nozow šo poscžik bēšche, bē wón potom hlōdny. A spytowar džešche, pschistupiwšchi t njemu: Šsyn-li Boži Šsyn, dha rjekł, šo tele kamjenje khlēb budža. Tón Anjes bē hlōdny. Duž radži jemu šly njepscheczěl, šo by i kamjeni khlēb šcžinik, šchtōž tola jako Boži Šsyn šamožesche, a šo tať našycžik. Bē dha pať to žane spytowanje? Njebudžišche to Ahrystuš i cžistej wutrobu cžinicž mohł? Wšchako je posdžišcho i wody wino cžinik a se šydom pokrutow tyžaz? Bē dha to nēšchtó druhe? D hlaježe! Ša šakluženny abo namrēty pjenjes šebi khlēb kupicž a šo i nim našycžicž, je wēšcže nēšchtó dowolene, haj šamo nusne. Ale ša kradnjenny pjenjes, potajkim ša pjenjes, kiž ma nēchtó pscheczimo Božej woli, šebi khlēb kupicž, to je wulki hrēch, runjež tež tajki khlēb hlōd štaji. Ahrystuš mējesche nētko jako khdny cžlowjek po Božej woli tež hlōd cžerpicž a wošebje tehdy w puščzinje, hdžež bē jemu wot

Boha napoložene, to 40 dnjom dołho cžinicž. Duž by tehdy, šebi i kamjeni khlēb šhotowacž, pscheczimo Božej woli a njeprawje było. A teho dla bē tuta rada šleho njepscheczela czežke spytowanje.

Njeje tebi, jako bychmy tamneho spytowarja hišcže dženka wschudže mjes ludžimi widželi a jeho stup šlyšcheli? Ty šy hišcže w starscheju domje pod jeju kašnjemi a mašch šebi wschelake šapowjedžicž, šchtōž by rad wužik. Njeschepta cži tež husto hlōš do wucha: Šeli šo je šchtō na tebi, dha pokaž, šo šy wotrošł, a štaj woli starscheju šam šwoju wolu napšcheczimo? Ty šy khdny a mašch husto nusu cžerpicž. Duž šticzi šo cži škladnosć, bratrej džěl jeho namrēcža, šušodej džěl jeho role, bližšchemu džěl jeho pjenjes wudrēcž. Nješlyšchisch tehdy hlōš: Mašch-li trochu rošoma, dha wužij škladnosć a njedaj jej nimo hič? Ty šy tež cžlowjek a žadoscže twojeho cžela tebjē cžahnu. Nješaklyšchisch huščcžišcho hlōš: Mašch-li widžazej woczi, dha šchcžipaj kwētki, hdžež kčēja a šawješel šo tať dołho hačž šy živy, a njehladaj na to, hačž je dowolene abo niz? Tehdy pať špomni na to, šo šly duch šam psched tobu šteji a t tebi praji: Njekł, šo te kamjenje khlēb budža.

Duž wša jeho cžert šobu do šwjateho mēsta a postaji jeho na tempowny wjerch. A džešche t njemu: Šsyn-li Boži Šsyn, dha škocž dele: pschetož pišane šteji: Wón budže šwojim jandželam wo tebjē pschikafacž a woni budža cže na rukomaj nošycž, šo by šwoju nohu wo žadny kamjen njestorcžik. Ahrystuš je wjetšche dživy cžinik, hačž by tutón byl. Šdy by psched twojimaj woczomaj nēchtó morweho i rowa wubudžik, kaž je to Ahrystuš cžinik, a druhi by rjekł: Ša chzu nēšchtō wjetšche došonjecž, a by šo i wyšokeje wēže dele puščcžik a njewobšchodženny dele pschischol, na teho ludžo ani pohladali njebychu. Šawēšcže, Ahrystuš je wjetšche dživy cžinik, hačž šebi tu šly njepscheczěl wot njeho žadašche. Ale hdyž je hewať se šwojimi džiwami ludžom pomhať, to by džiw byl, kiž by jeno prošneje cžesče dla psched ludžimi cžinik — a teho dla pscheczimo Božej woli. Duž bē jeho rada czežke spytowanje a to cžim czežsche, došelž bē tuto jēdojte šornjatko, do papjerki i librije šawalene, jemu pschepodať.

Šchtō ludžo tola wscho prošneje cžesče dla njecžinja! Woni šo prošuja, woni šwoje žiwjenje na hracžki štajeja, woni wjele pjenjes — i džēla nadrjenny pjenjes — na dobre wēzy waža, šo bychu wot ludži byli widženi, prošneje šwētneje cžesče dla. Šly njepscheczěl jich t temu hōni.

Wospjet wjedžesche jeho cžert šobu na jara wyšoku horu a pošasa jemu wschitke šwētne kralestwa a jich krašnosć. A džešche t njemu: To wschitko chzu cži dacž, je-li šo dele padnywšchi šo ke mni modlišch. Na horu jeho wjedže. Šotra je ta hora? Š kotreje je žyła šemja pschewidžecž? Ša hora, i kotrejež Ahrystuš, tón wschehowidomny, wschē kralestwa widži, njetrjeba wschak wyšoka bycž. Škōžda hōrka w Šalāstinje bē ša to wyšoka došcž. Šam šlubi jemu, šo chže jemu wschē kralestwa dacž, hdyž šo t njemu modli. Šaške to šlowa: Njekšu dha wschē kralestwa Ahrystušowe? Mōže dha šly njepscheczěl Ahrystuše šchtō dacž? Še dha nēšchtō jeho? D tu widžišch, šo je wón khať wot spoczatka. Šať pať spytuje wón hišcže dženka. Šimamny dha my wscho wot Boha, šchtōž trjebamy? Šaštanje nusa, njemōžemy šo na njeho i proštwu wobrocžicž, šo doštanjemy wjazy hačž

šebi žadamy? A tola šo nam čert pschezo ša pomoznika podtytuje. Ale šhto dha dawa? W bibliji je šapifane, šhto je Judashej dal: Te 30 šlěbornikow, na to palazy wohen do šwědomnja a t temu powjaš ša šchiju a helu ša duschu! A tajkich darow dla dyrbjeli šo t njemu modlicz a po jeho woli čzinicz? O Bóh wotewt nam woczy, šo bychmy šo jeho hladali a jeho nadběh, kaž Šhrystuš, wot-rasyli.

3. Šhrystušowe dobyče.

Š čim je šo Šhrystuš wobarał? Wojak ma š wjet-šcha jeno jenu brón. Ale ta je šwětka a wótra a tu wón trjeba a ta njepscheczela šruba. Šhrystuš mějesche tež jeno jenu brón, Bože šłowo. Tši krócž jeho šty njepscheczěl nadběhny, tši krócž Šhrystuš je šwojim mjeczom do njeho rubny. Wón wotmolwi: Pišane steji: Čłowjek njeje žiwny wot šhlěba šameho, ale wot kóždeho šłowa, šotrež psches Boži röt wuńdže. A wospjet: Šašo steji pišane: Ty njedyrbiš Boha, šwojeho Šnješa špytowacz. A ščóncznje: Pišane steji: Ty dyrbiš šo t Bohu šwojemu Šnješej modlicz a jemu ša-memu šlužicz. A š tym je Šhrystuš njepscheczela psche-winył a jako w přenim bėdženju derje wupruhowany šwo-bodny rycer štupi nětko na šwój dalschi wumóžerški pucz.

O trjebaj tež ty tak pscheczimo čzertej mjecz Božeho šłowa. Ale nješapomn to jene. Wojak ma šo še šwojeje brónju hižom w měrje nošycz a šo š nej wuwuczowacz, šo ju w bitwje trjebacz wě. Šhrystuš bė wot džěczatštw šem w Božim šłowje žiwny. Duž wobhonjuj šo tež w nim — dha tež ty w špytowanju dobudžesch.

Duž wopušyczzi jeho čzert a jandželjo pschistu-pichu a šlužachu jemu. Šišczče w Gethsemane, jutrow-niczku a na jeho t njebyšpěczu bėchu pschi nim.

Šdyž šy ty w špytowanju wobštal a potom w boha-bojošczy kłodžiš, šlužča tež tebi jandželjo, tuczš duchoj, wupóšłani na šlužbu tych šamych dla, kiž dyrbjča šbóžnošcz doštacž. Šdyž šy ty dobył a twoji šarschi a twoje džěczy šo wješela a šu šbožowni pschi tebi, hdyž šy ty wobštal a twoje šwědomnje je čziste a čzi kóždy mjeczor mjehki šahłwł pod hlówu položš, šo šo čzi tak měrnje špi, hdyž šy ty wobštal a wěra čze džerzi a nadžija čzi pschichod tajki jašny pokajuje — nješbu to hižom jandželjo, kiž čzi šlužča a čze na rukomaj nošča? Pschi tym lėhaju šo wšchu-dže wokoło tebe njewidomnje čzi wopravdžiczš jandželjo a čze šchitujča a našdala čzafaju hižom drušy na tebe, šo bychy čze donješli kaž Lazara do njeješteje domišny.

Tak daj tež nam, špytowanu Šhryščče, dobycz!

Šamjeń.

J. K. w H.

Šastup do poštnego čzaka.

O Šbóžniko, twój poštny čzak
Budž mojej duschi šwjaty;
Pišes Božu hnadu je wón šaš
Mi t žohnowanju daty.
Ty, Šesu, ša mnje šrawješche
A wot šmjercze šy wumohl mje,
Nječ žiwjenje čzi šwjecz.

Šdyž w šwojich čzichich hodžinach
Twój kšičž psched duschu widžu,
Mi wóczko plawa we šylšach,
Ša hrěchi tamam, hidžu.

Šso š džakom hori wutroba,
Šdyž špomina na Šbóžnika,
Kiž je šo ša mnje podał.

Mje wulka lubošcz pohnuwa,
Kiž ša mnje t šmjerczi džěsche
A Boha šo mnu wujedna,
Šdyž na mnje hněwny bėšche.
Wšmi, Šesu, ša to wutrobu,
Šu tebi nješbu t woporu,
Mój šy ša čzak a wěcznošcz.

Gethsemane a Golgatha,
Wój stej mi drohej mješče;
Tam wulki štutk šo ša mnje šta,
Tón t njeby wjedže wěšče.
Duž moja duscha nutrna
Nětł š myšlemi tam pschebhwa
We šwjatym poštnym čzaku!

K. A. Fiedler.

Špytowanja wulkich městow.

Šchewski mištr Wjazka bė šhonjeny muž. Wón mějesche wótry rošom a bė šwojeje biblije šwědomny. Wošebje pał bė jeho žiwjenje pobožny kłód. Wón dyrbjesche nėhdy wysche pschincz, hacž na šchewski štólž. Šak pał bu to potom hinał, je mi wón raš na šwojich 70 lětnych narodninach šam powjedał. Pschi tym na šchpruch, kiž na ščěnje wišajche š napišmom: „Šesuš pschijima hrěšnikow“, pokaja a džěsche: „Tuton šchpruch bė mój wumóžnik w čzěkim čzaku.“

Wón bė jeniczki šyn šwojeju šarschaju a dyrbjesche najpriedy pola šwojeho nana šchewštwu nawuknyč. Dokelž pał derje wul-nješche, šo jeho wuczec wo to postara, šo bu do města pschekupzej do wuczby daty. Šo nětotrych lětach bė hižom pschekupski pomoznik wulkeho města. Šaž je to husto, tak bė tež pola njeho. Wón špytowanjam wulkeho města napscheczimo njewobšta a priedy hacž šo teho dohlada, wlecžichu wone jeho šobu, kaž rěczna žolma kruč drjewa. Šawjedženy wot towaršchom wudawasche wjazh hacž šašlužesche a duž šebi bórny dla dołha žaneje rady wjazh njewjedžesche. Duž mějesche raš pačzil papjerjanych pjenješ na poš donješcz. Pošladnik bėšche pał šo pschehladał a mješ lutyh štohriwnarškich tež jedyn tyšazhriwnarški šobu dal. Ša to šo mlody Wjazka dohlada, wón tuton tyšazhriwnarški wuczahny a ša njón jedyn štohriwnarški do pačzika tyšny a mějesche nětko ša to, šo je 900 hr. dobył. Šaj, te 900 hr. drje mějesche a položju tych šamych na to waži, šwój dołh šaplaczicz, ale wón mějesche tež winu na šwědomnju. Šónž tydženja pyšny, šo pošladnik hněwny tam a šem kłodžesche. Šórny šo w klamach powjedasche, šo je w pošladnižy 900 hr. mjenje, hacž mělo tam bycz, haj šam tajny polizista bė do domu pohladał. Duž šo mlodemu Wjazh štyslacž počza, tak šo šo njedželu rano šebra, šbytknu položju šwojeho šradnjeneho šamoženja wša a po želešnižy š města čzěny. Ale hdyž? Wón to šam njewjedžišche. Šacž do wukraja nje-móžesche, t temu jemu jeho pjenješy došahake njebychu. Duž šo we wotležanych hórškich dołach šadžeržowasche.

Nješcho njedžel pošdžišcho raš w šorcžmje maleho městacžka wječerjesche. Šam nowiny ležachu. Do nich pohladnywšchi w nich polizajški list wuhlada, šo jeho pyšaju. Wón wšchón šblědny — haj tu štejesche jeho mjeno a šajki we wobliczu je, a šo maju jeho jimacz, dokelž je 900 hr. šradnył. Ša to nješbože tež nětko hišczče runje polizista do šorcžny štupi a šo ša jeho blido šydnny. Duž Wjazka štany a šo do šwojeje šparneje šomorški poda, šotruž bė

šebi wotnajał. Ale šhto nětko? To běchu srudne wuhlady! Zastwo a hańba psched nim ležeschtej. Duž pschi šebi rjekny: „To najlěpsche budže, so se žiwjenja džesč!“ W komorzy běchu želejne kachliczki a w nich šo wuhlo palešche. Tak młody čžekanz w blachowej rowje samjeru sacžini a šo na sofa šydnj, so by šo tam wot kachlowych plunow bjes bolosče skonzowacz dał. „Rždy budže“, tak šo trošchtowasche, „šebi myšlicz, so šym i njekežbliwošču wo žiwjenje pschischol.“ Šdyž pak tam šedžesche a wokolo šo hladasche, šo na seženje wišazeho šchprucha dohlada. Tam stejesche: „Šesuf hrěšnikow pschijima!“ Tón šchpruch jemu kaž šchip do wutrobny šajě. „Šdyž wón hrěšnikow pschijima, dha tola tež tebie, a hdyž ma wón, tón šwjaty, i tobu šmilnosč, čžehodla niž ludžo?“ Duž stany, wokno ščerošo wotewri, kachle do rjada staji a šo ja blido šydnj a na šwojeho knjesa a na šwojeho nana pokutny list napiša, w kotrymž šo šwojeje njeprawdy wusna a wo woadče proschesche. Woboje je šo jemu dostało. Šeho knjes wša na šudnistwoje škoržbu wróčo, šchtož móžesche čžim šferscho čžinicž, dokelež bě Wjazłowy nan šwólniwy, nastatu šchodu šarunacz. Do jeho kłamow wschał wjazy šastupicz njemóžesche a je tehodla pola šwojeho nana šchemstwo wufnył. Tón šchpruch pak, kiž bě jeho na prawy pucz pokasał, je šebi wot tamneho korežmarja wuprošnył a šebi do šwojeje stwy powješnył.

Ršchiz wumožnja.

Wučeny młodženz bě ras pschi morju. Nunje bě morjo do šady stupacz počało. Duž młodženz po nětko šuchim móřkim dnje ša žołnami džesche a koralle, paczerki a druge wězy šberasche, kiž morjo šhoma. Wón bě do šwojeho džěła wschón ponóřeny, so šo njedohlada, so morjo šašo rosčž počža a šwoje žołny bliže k brjošy walesche. Duž šo na brjošy i pistole wufěli. Nětko młodženz wokolo šo hladasche a widžesche, so šu jemu žołny hižom pucz k brjohej wotřeše. Šak šo psched šatepjenjom wukhowacz? Duž jemu i kraja i trubu trubjachu, so ma šo na prawizu džeržecz a hladacz, so hacž ke šchizžej dóndže. Wón to čžinjesche a wuhlada tam na wulkim kamjenju želešny šchizž stejó. Psched wjele lětami bě šo na tutym kamjenju čžołnik rošrašył a jedyn młodženz bě pschi tym wo žiwjenje pschischol. Šrudnaj starschej běšchtaj na tym měšče šchizž postajiloj, k dopomnjenju na šwojeho šyna a so bychu šo drušy psched tutym kamjenjom na šedžbu brali. Šbožownje našy młodženz hacž na štašu dóndže a na njej pod šchizžom wukhowanje namaka. Wschón wustawšchi šo najprjedy na kamjeń šydnj, ale móřske žołny stupachu wyschšche, tak šo dyrbjesche młodženz na šchizž šalěsč a šo na šchizžowy překusch šydnycž. Duž pak tež nětko čžołm pschijědže, do kotrehož młodženz stupi a w kotrymž šo na brjošy domjesje. Njebudžishe pak tón šchizž był, budžishe młodženz tehdy wěsče šwoje žiwjenje šhubil był.

Lěta běchu šo mjes tym minyke. Wukhowany młodženz bu wulki a widžany profesor na univeršicze. Wot wschěch čžesčeny, bě tež w šbožownym mandželstwy žiwy, tak šo ničžo k jeho šbožu njepobrachowasche. Tola wscho šo na pošledtu minje a tak tež ša njeho pošlednja hodžinka nastawasche. Ššlaby a šhory na šwojim ložu ležesche. Wschu přjedawšchu mudrosčž a wučzenosčž bě šabył. Čžim móžnišcho pak šo we hłubinje jeho wutrobny hłóš šbēhasche, kiž šo praschesche: „Šchto nětko?“ Wschó šo psched nim čžěmne byčž šdasche; jemu šo štyšacz počža a jemu bě, jako bychu wokolo njeho šašo štrachne žołny pluštotake, kaž něhdy w morju, so bychu jeho ššaske. Šdyž tak wschón štyšny wokolo šo hladasche, padny jeho wóčžo na Božu martru, kotruž bě jeho šemrjeta mandželška na seženu powješka była a na kotruž bě hladała, hdyž bě i tym šłowom: „Wšmi, šnježe, moju dušchu k šebi!“

šo wudychała. W štrowych dnjach drje šo mudry profesor jara wo šhryštuša starał njebě, nětko pak jeho tola ša teho jenicžeho džeržesche, i kotrymž mohł šebi šwěricž, tu wážnu a dołhu kročel do wěčnosče čžinicž. A kaž bě šo něhdy jako młodženz šchizža pschimnył, a šo psches njón wukhował, tak šo tež jako šesčedžiwjenny štarž šhryštušoweho šchizža džeržesche, a tón šnješ je i nim po šwojim šlubjenju čžinił: „Šchtož ke mni pschindže, teho njebudu ja wot šo won wustorčžicž“ (Šana 6, 37). Š měrom je šo w šmjercži na wěčnje šeleny brjoš njebjeskeho raja pschemješł.

Šchto bě bohatschi?

Psched někajkeho šhudeho kamjenjekleparja ras bohaty kubler stupi a počža: „Nětko šym ja šwoje kublo prawje powjetšchil, wscha ta plonina, kaž daloko wóčži šahatej, je moja.“ — „Šo, jo“, šhudy wotmolwi. „A wschě pola we wokolnosčži šu tež moje“, bohaty dale rěčžesche. „Šo, jo“, šhudy wotmolwi. A wschě luči we wokolnosčži šu tež moje“, bohaty dale rěčžesche, „Šo, jo“, šhudy šašo wotmolwi. „A lěš na wschěch tyčhle horach teho runja“. — „Šo jo, a módre njebjo tam horach?“ šo kamjenjeklepar praschesche. Kubler i ramjenjom štorhny, jako by prajicz čžył: „Še pak to hłupe praschenje.“ Tola šhudy rjekny: „Njebjo tam horaka je moje“, a wschón wješely horje hladasche.

W nožy mějesche kubler šón a hlaj, jemu šo džijesche, so bě najbohatschi muž wo wšy wumrjel. Ššo wustróžiwšchi wón wotucži a šebi pomyšli, so to na nišoho hičž njemóže, šhiba na njeho. Wón bě tola wěsče najbohatschi muž wo wšy. Šano pak jemu jeho šušod pschi nimohicžu prajesche: „Dženša w nožy je šтары kamjenjeklepar žyle nahle, wot Božje rucžki, šajaty wumrjel“. „Špodžiwnje“, bohaty šam pschi šebi džesche a džiwne myšle šo jemu do wutrobny ryjachu, „ššoncžnje je tutón šhudy tola najbohatschi muž wo wšy był“.

Lubujče šwojich njepšcheczelow.

Ludwig XII. mějesche, přjedy hacž bu i franžowski kralom, jara wjele njepšcheczelow, kiž jemu napscheczimo štapachu. Šako bu ššoncžnje i kralom, da šebi šapiš tyč šamych ščžinicž a staji psched kóžde mjeno čžorny šchizž. To šhoniwšchi šo tamni pscheczimnizy do wulkeho štracha dachu a počžachu šhětje čželacz. Ale kral wo tym šašlyšchawšchi da jim šwoju hnadu wobšwědečicž a džesche k nim: „Budžče dobreje myšle, pscheczeljó! Ššchizž šym teho dla psched wasche mjeno ščžinił, so bych šo pschezo šašo na šhryštušowy šchizž a na šłowo dopominał, kiž je wón i šchizža prajil: „Wóčže, wodaj jim, pschetož woni njewjedža, šchto čžinja.“

Wschelake i bliska a i daloka.

— Bohužel je šo wójna na Balkanje šašo šapočžala, dokelež šo Turčojo pschezo wotwólaju, do wuměnenjom ša měř šwolicž, wošebje njechadža šdrianopol pschepodacz. Wójna je šo i ššelenjom na twjerdžišnu šdrianopol šapočžala a kaž pišaju, maja šolharjo tež wušpěch i ššelenjom, tak šo je móžno, so šo twjerdžišna bóršy poda. Žyle wěsče wschał powjesčžam i bitwišchčža wěricž njeje, dokelež kóžda štrona po šwojim pscheczju powjesčžje dawa. Šdyž pak šdrianopol padnje, je to ša šuršow pošlednje, kotrež wójnu nimale rošbudži. Š temu tež i tym žyła wutrobitoščž šuršowškeho wóššta špadnje.

Daliske dobrowolne dary ša wošhe armeniske šhrotu:
psches knjesa šararja šróšaka-šrodžišchčžanškeho
wot š. š. 10 hr.

W mjenje wobohich šhrotow wutrobnj džal.

Gólcž, redaktor.